

TEMNÉ VÁBENÍ

LORETH ANNE
WHITE

THRILLER

VRÁTIL SE, ABY DOKONČIL, CO ZAČAL...

TEMNÉ VÁBENÍ

Copyright © 2015 by Loreth Anne White

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0965-6 (pdf)

TEMNÉ VÁBENÍ

LORETH ANNE
WHITE

VENDETA

*Věnováno Tomovi a Jennifer Coleovým.
Děkuji vám, že se s námi dělíte o svůj kousek ráje Big Bar.*

1. KAPITOLA

Středa. Pět dní do Dne díkůvzdání.

V knihovně ve čtvrti East End panoval klid. Byly teprve čtyři hodiny odpoledne a venku už se smrákalo, město se halilo do nízko zavěšených mraků a jemného mrholení, po sklech oken stékaly pramínky vody a proud aut za nimi se sléval v rozmazanou šmouhu. Hranici do Kanady přešel u Mírového oblouku kolem poledne, díky kartě NEXUS bez čekání.

Teď seděl u počítače v zadní části podlouhlé místnosti, kšiltovku staženou nízko do čela. Oblečení záměrně zvolil tak, aby nevynikalo – džínové kalhoty a bundu, pracovní boty. East End si vybral proto, že tady bývá plno dělníků a dočasných hostů: lidí z ulice, bezdomovců, zkrátka těch, kteří propadli sítem společnosti. S tímto prostředím splyne stejně snadno, jako se jelen ztratí v suchém houští.

Začal si prohlížet sociální média a hledat nové posty. Nic čerstvého. Tedy aspoň nic, co ho zajímalo.

Otevřel další stránku a pak další. Stále nedostal žádné odpovědi na posty, které zveřejnil před dvěma dny v Portlandu. Než stránky pozavíral, na každou z nich napsal:

Pořád hledám své biologické rodiče. Je mi jedenáct let. Jsem holka. Narodila jsem se 17. července ve Watt Lake v Britské Kolumbii...

Na svůj profil vložil fotku tmavovlasého dítěte, kterou zkopíroval z facebookového účtu nějaké matky. Stejnou fotku používal na všech stránkách zaměřených na vyhledávání rodin adoptovaných

děti, které pravidelně procházel od svého propuštění z nápravného zařízení v Arizoně před měsícem.

S počítačem se naučil ve vězení, kde si odpykával trest za neúmyslné zabití. Tam se také od spoluvězně dozvěděl, jak se tyto adopční vyhledávací stránky šíří sociálními sítěmi. Uvnitř neměl k internetu přístup, ale jakmile ho pustili, hned si do vyhledávače zadal „Sarah Bakerová“. Nenašel jediný odkaz na Sarah Bakerovou za posledních osm let. Ano, byly tu jiné se stejným jménem, ale ani zmínka o té Sarah, kterou chtěl. Bezpočet archivovaných novinových článků, reportáží, které se jí věnovaly, to všechno před osmi lety naráz ustalo. Jako by někdo vymazal její minulost.

Jako by Sarah Bakerová zkrátka přestala existovat.

Nebo si změnila jméno, vytvořila si novou identitu, snažila se někde skrýt.

Tato myšlenka ho přivedla na adopční stránky.

Na takových veřejných webech, bez dohledu a omezení, adoptované děti všech věkových kategorií a rodiče, kteří dali děti k adopci, hledali a nacházeli své ztracené biologické příbuzné. Četl komentáře odborníků, kteří tvrdili, že i když tento nový fenomén vnáší do rodin větší transparentnost, vyvolává také nové otázky. Nástrahy, s nimiž si příslušné úřady zatím nevědí rady.

Pro lovce jako on to byl mokrý sen.

Cestou na hranice se při každé příležitosti zastavil v knihovně nebo internetové kavárně. Nahazoval udice. Sotva znatelně pohupoval svými nástrahami, jako by to byly křehké seschlé mouchy, na hladině kybernetických vod a vírů, kde se ve stínu možná schovává kořist odolávající síle proudů. Čekal.

Hledal... Znehybněl, něco upoutalo jeho pozornost.

Matka hledá jedenáctiletou dceru.

Rychle kliknul na odkaz. To není ona. Špatné datum narození. Jiný tělesný typ. Promnul si bradku – barva na vlasy mu podráždila pokožku. Nedokázal odhadnout, jestli mu to k něčemu bude. Možná už to dítě našla. Možná o něm nechtěla nic vědět. Možná je šťastně vdaná a žije nový život. Nebo je mrtvá.

Ale lovec, dobrý lovec, má trpělivost. Věří svým instinktům a myšlením a zvyky své kořisti dobře zná. Psychologické profilování funguje oběma směry. A on zná Sarah Bakerovou.

Sarah Bakerová mu patří.

Pečlivě ji studoval devět měsíců, než ji chytil do pasti.

Dalších pět a půl byla jenom jeho. Až do chvíle, kdy zariskoval kvůli přehnanému sebevědomí. Neuvěřitelně hloupá chyba.

Do myslí mu najednou jako kouř pronikla slova z dětství...

Za posledního světla můžeš, chlapče, vystřelit jen tehdy, když si věříš, že trefíš přesně, nebo musíš být připravený zraněné zvíře sledovat ve tmě. Sám. A dotáhnout to do konce, ať se děje co se děje. Je jedno, kolik dní a nocí to bude trvat, jak moc budeš vyhládlý nebo unavený, slyšíš mě, chlapče?

Potěšení z jarního lovu tehdy příliš protahoval. Se závěrečnou smrtící ránou čekal až do posledního světla. Minul. Vystřelila a naopak zranila ona jeho. Potom zmizela v černém lese.

Cítil ale v kostech, že až si olíže rány, začne Sarah Bakerová hledat, pokud už to neudělala. Mateřství je silná nástraha. A soucit, zvědavost, otevřenost – to všechno jsou její slabosti. Díky nim se k ní dostal.

Otevřel další stránku. Další zprávy. Různé. Matky, otcové, tety, bratři, sestřenice, děti, všichni hledali svou odvrženou krev. Někdo hledal za někoho jiného. Někdo sám za sebe. Vlastně tomu nerozuměl, této hluboké lidské touze po rodině, pocitu sounáležitosti, identity. Kořenech. Domově. Po tom, aby je někdo chtěl, potřeboval, aby pochopili, proč se někdo rozhodl je po narození odložit.

Chystal se zavřít zbývající stránku, když se na obrazovce najednou objevila odpověď na jeho poslední post.

Srdce se mu rozbušilo.

Moje dcera se narodila v nemocnici Watt Lake Community Hospital. V létě by jí bylo dvanáct. Měla tmavé vlasy. Zelené oči. Pod levým kolenem znaménko ve tvaru srdce. Myslíš, že bys to mohla být ty?

Odpověď přišla od uživatele se jménem FisherGirl. Rychle kliknul na profil. Bez fotky. Jen obrázek pstruha visícího na udici,

s kapičkami vody lesknoucími se ve slunečním světle. Bez veřejné historie nebo jiných informací. Ale je tady, online, právě teď. Pod hladinou ucítil lehké škubnutí, jak se někdo dotkl nástrahy na konci jeho udice.

No to mě poser.

Dávalo to smysl. Rozhodně to dávalo smysl. Sarah Bakerovou objevil za pokladnou v obchodě se sportovním zbožím ve Watt Lake, který patřil rodině jejího manžela. Sarah byla zkušená rybářka a lovkyně, zběhlá ve stopování zvěře i člověka. Právě její dovednosti přežití v divočině ho na ní skutečně upoutaly. Po těch předchozích chtěl opravdovou výzvu. Chtěl to posunout na další úroveň, zažít vzrušení. To také dostal, a pak ještě něco navíc.

Gamos, zašeptal si pro sebe. Matka mu kdysi řekla, že to slovo ve starořečtině znamená manželství nebo spojení mezi lovcem a kořistí. A ano, když lovil, přesně po tomto toužil – po vztahu, citovém propojení se svou obětí. Po něčem osobním. Po nepopiratelné jednotě.

A hra začíná až v okamžiku, kdy obě strany vědí, že se hraje...

Krev mu prohrála jemná červeň adrenalinu a pták se mu zavrtěl, přimáčkl se k zipu u kalhot s něžnou, pulsující bolestí.

Klid. Dýchej. Neškubej udicí. Nezkoušej zaseknout háček. Tohle není divoký, mrskájící se losos. Tohle je pstruh. Křehká, nepolapitelná, bojovná ryba žijící v chladných vodách. Požírá jiné ryby, je dravější než většina ostatních, ale ty ji chceš nechat uniknout, ponořit se do hloubky, aby si myslela, že je pořád ještě volná...

Téměř cítil virtuální vlasec na své udici, byl mokrá a s bzučením se odmotával z navijáku. Vytvořilo se spojení, začal dialog mezi ním a čímsi divokým. Něčím, co by mohlo být jeho – když si dá záležet.

Odepsal:

Ano! Mám tmavé vlasy a zelené oči a mateřské znaménko pod levým kolenem...

Čekal. Ticho knihovny nabobtnalo a tlačilo ho v uších. Nějaký muž zakašlal. Venku na mlhou přidušeném poloostrově Burrard zanaříkala lodní siréna.

A pak najednou:

Mohla bys mi prosím napsat soukromě na FisherGirl@gmail.com?
Vyschlo mu v ústech. Spěšně otevřel svůj anonymní e-mailový účet a vychrlil zprávu:

Jak mám vědět, jestli jste moje matka? Můžete mi poslat fotku? Bydlíte pořád ve Watt Lake? Jak se jmenujete? Proč jste dala pryč své miminko? Kdo byl otec? Jsem strašně rozrušená.

Odpověď přišla téměř okamžitě.

Kvůli okolnostem, které jsem nedokázala ovlivnit, jsem byla nucená vzdát se svého dítěte v uzavřené, soukromé adopci přes zprostředkovatele. Nevím, kde má dcera je, a moc ráda bych věděla, jak se jí daří. Teď se jmenuju Olivie Westová. Pracuju jako manažerka a rybářská průvodkyně na ranči Broken Bar v Cariboo. Dole je odkaz na webové stránky. V sekci zaměstnanců najdeš mou fotku. Vědí tví adoptivní rodiče, že hledáš svou biologickou rodinu?

Rychle kliknul na odkaz v e-mailu.

Na obrazovce se objevila stránka ranče Broken Bar. Otevřel sekci „O nás“. Zobrazily se fotky zaměstnanců. Nedočkavě je procházel, pak se u jedné zastavil. Zvětšil ji. Srdce ho bouchlo do žeber. Nemohl dýchat.

Je to ona.

Nebylo o tom nejmenších pochyb.

Sakra. Zatočila se mu hlava, šílený nával čistého, sladkého, horkého adrenalinu ho skoro oslepil. Zkusil polknout. Ano, změnila se. Dospěla. Její rysy se trochu zjemnily, bradu má mírně ostřejší, pohled v očích o něco chladnější, už ne tak zjevně naivní. Ale nemohl si splést ty husté kaštanové vlasy, oválný tvar jejího obličej. Plné rty. Široko posazené oči barvy lesního mechu. Po kůži se mu rozlilo horko.

Bříšky prstů se lehce dotkl obrazovky. Sarah Bakerová. Jeho zraněná laň. Teď si říká Olivie Westová. Zkusil si to jméno v duchu poválet na jazyku. *Olivie...*

„Promiňte?“

Leknutím málem vyletěl z kůže. Střelil pohledem ke zdroji toho vyrušení. Mladá žena. Velké modré oči.

„Budete ten počítač potřebovat ještě dlouho?“ řekla. „Já ho totiž mám zamluvený.“

Díval se jí do očí, srdce mu bušilo, pomalu zvedl koutky do úsměvu. „Dejte mi chvilíčku, jen to tady pozavírám.“

Trocha červeně jí stoupla od krku do tváří. A v tu chvíli si uvědomil, že i když se on sám také změnil, i když ve vězení zestárnul a zhubl a v obličejí má hluboké rýhy, s ženskými to pořád umí. Má příjemný hlas. Dokáže okouzlit. A ten jeho svůdný pohled.

„Jasně,“ řekla. „Děkuju. Tak já... počkám tamhle.“ Posadila se na židli kousek od něj. Cítil její přítomnost, otevřené možnosti. Ale měl už jiný cíl. A začínal si vytvářet plán.

Natočil rameno tak, aby té mladé ženě zakryl výhled, otevřel stránku s nejčastějšími dotazy a na kousek papíru si poznamenal adresu. Bylo to pět šest hodin autem na sever, na náhorní plošinu ve vnitrozemí. Podle odpovědí na otázky bude ranč Broken Bar otevřený do víkendu, který se v Kanadě nese v duchu Dne díkůvzdání, a po něm na zimu zavře. Neměl moc času. V regionu Cariboo se brzy ohlásí první sněh a mráz a on nevěděl, jestli tam Olivie Westová zůstane.

Najednou si uvědomil tu ironii dokonalého načasování. Jako by to bylo znamení. Stalo se to v tomto ročním období, skoro na den před dvanácti lety, kdy si ji vzal, v neděli před Dnem díkůvzdání, než napadl první velký zimní sněh. Stejně jako medvědi chystající se k zimnímu spánku vždycky dokázal vycítit, že přichází první sněh. Slyšel ho v šeptání stromů, viděl ho ve sklonu světla, cítil ho na jazyku v kovové příchuti větru. A věděl, stejně jako medvědi zalézající do svých doupat, že když se vydá na cestu těsně před první velkou bouří, přicházející sněh zakryje a schová jeho stopy. Po zbytek zimy bude v bezpečí, zašitý ve svém brlohu, který nikdo nenajde.

Znovu si přečetl její e-mail, začal psát odpověď a pak se nad blížícím kurzorem zarazil. Má jít ještě dál? Ne. Získal, co potřebuje. Nechtěl v ní vzbudit podezření. Ať si myslí, že se to „dítě“ polekalo a zmizelo.

Pozavíral své účty, webové stránky, vymazal historii a přenechal počítač čekající ženě. Papírek s adresou ranče si zastrčil do

vnitřní kapsy džínové bundy, zvedl si límec ke krku a zatlačil do dveří knihovny. Vykročil do chladného, mlhavého mrholení dopadajícího do ulic Hastingsu. Sklonil hlavu před deštěm a s rukama v kapsách se přidal k proudu lidí, kteří vycházeli z budov a pospíchali z práce domů.

Jeho kroky k pick-upu s obytnou nástavbou poháněl nově nalezený účel. Bylo načase jet domů – až domů. Konečně dokončit lov. Po tolika letech ve stísněné vězeňské cele znovu cítil na jazyku divokou chuť svobody. Hory a lesy, chladný a čistý vzduch.

Náhle se mu do mysli vloudila vzpomínka, která ho vtáhla do minulosti.

Je mu jedenáct let, je vyčerpaný z lovu, sedí matce na klíně. Hladí ho po vlasech, dlouhých a vzpurných, kolem ní jsou všudypřítomné knihy. Otec sedí na druhé straně krbu praskajícího ohněm, kouří dýmku a oba je sleduje svýma tvrdýma, přivřenýma očima. Do podvědomí mu pronikl matčin hlas...

Člověk je jiný než zvířata, Eugene, můj drahý. Pro člověka není lov vždycky jen o potravě. Často je největším kouzlem čistý požitek z pronásledování. Jde nám o pocity – o tu jedinečnou kombinaci očekávání, mentální ostražitosti, napětí a fyzické námahy... Její ruka se mu pomalu posouvá po těle až na stehno a hlas se ztiší do šeptajícího dechu v jeho uchu... Potěšení z lovu může být až mytické. Lahodné... Prsty ho pohladí po vnitřní straně stehna a jeho malý penis zareaguje.

Otec zabručí, se zhoupnutím vstane z křesla a dýmku namíří na svou ženu... *Nech toho, krucinál. Vždyť to zatracené zvíře ztratil – na tom není nic vzrušujícího! Otcův přísný pohled sklouzne k synovi...*

Je tvoje povinnost, chlapče, tvoje zpropadená povinnost vystopovat postřeleného jelena. Nepřestaneš, slyšíš... nepřestaneš, sakra, s pronásledováním, dokud nemáš v ruce kořist, kterou jsi zranil. Postaráš se, aby byla tvoje. Aby ti patřila. Tohle už se ti nikdy nesmí stát, slyšíš? Když se neumíš trefit, tak nemačkej spoušť v posledním světle.

Ozvala se siréna a s trhnutím vrátila Eugena do přítomnosti. Mlha z šedivých vod kolem poloostrova Burrard stoupala vzhůru

v hustých, rozervaných kupách valících se po dlážděných ulicích mezi cihlovými budovami staré čtvrti. Zavrtal se trochu hlouběji do bundy.

Je to tvoje povinnost, slyšíš...

Dokončit to a zabít.

Gage Burton cítil, jak mu v uších hučí krev, oči měl přilepené k obrazovce počítače a čekal na odpověď.

Je to možné? Že by se po všech těch letech chytil? Vteřiny odtíkávaly. Potom minuty.

Nic dalšího nepřišlo.

Ale on to cítil. Otřelo se to o jeho nástrahu a pak to zmizelo. Žádný další e-mail.

Roztřesenýma rukama začal znovu psát.

Jestli si chceš povídat dál, odepiš mi prosím, bez závazků. Chci jen vědět, že moje dcerka našla hezký a milující domov.

Zmáčkl „odeslat“. Čekal. Odtíkávaly další minuty. Nic.

Nad rtem ucítil kapky potu a pak si Gage dlaní otřel proplešatělou hlavu. Přejel očima papíry rozházené po stole: výstřižky z novin *Watt Lake Gazette*, články staré dvanáct let. Fotografie z místa činu s věcnými výjevy exhumovaných kosterních zbytků, zohavených těl. Hnijící lebky. Chybějící jazyky. Prázdné oční jamky. Byly tu snímky ocelových háků v kůlně na maso, kde Zabiják z Watt Lake věšel, kuchal a stahoval své oběti, nechával je vykrváčet jako zabité srnky. Snímky kůlny, v níž tu řezničinu prováděl, a generátorem napájeného mrazáku, který odhalil nevýslovné hrůzy. Snímky chatrče vedle kůlny, kde své oběti ještě zaživa poutal, sexuálně zneužíval a krmil a nechával si je tam přes zimu, než je vypustil na jarní štvaniči.

Gage se zblízka podíval na fotografii poslední oběti Zabijáka z Watt Lake.

Sarah Jane Bakerová.

Tedy jí bylo pětadvacet. Mladá žena Ethana Bakera, dcera významného místního pastora Jima Vanlorna. Vyšetřování ukázalo, že Sarah Bakerová byla unesena, stejně jako ostatní, v hodinách předcházejících první velké bouři sezóny. I ona byla přes zimu svázaná v řetězech v té chatrči. A pak, když se začaly ozývat vracející se husy, jí dal zbraň a vypustil ji do divočiny.

Protože není lovu, jako je lov na ozbrojeného člověka...

Sarah později řekla policii, že tato slova jí zabiják pošeptal do ucha. Citoval jí z děl Thoreaua, Hemingwaye, Blackwooda.

Byl to sečtělý muž.

Na rozdíl od Sebastiana George, muže, kterého chytili, obvinili, usvědčili z vražd a odsoudili.

Ani přes všechny důkazy Gage nevěřil, že dostali toho správného. A od té doby ho hledal, ve volném čase, po nocích. Byla to jeho tajná posedlost. Protože před lety učinil slib. Slib spravedlnosti.

Celou tu dobu dával také pozor na Sarah Bakerovou. Předpokládal, že se pro ni Zabiják z Watt Lake nejspíš jednoho dne vrátí.

Gage zhluboka vydechl. Na jeho e-mail pořád ještě nepřišla žádná odpověď. Otevřel několik dalších účtů, které si vytvořil, a podíval se, jestli mají jeho posty nějaká nová zobrazení.

Nic.

Přešel si dlaní přes obličej až k ústům, pochyby a strach se proplétaly s temným vzrušením. *Cítil ho tam, na druhé straně počítače. Zabijáka. Jak poslouchá, čeká.*

Vtom se otevřely dveře. „Tati?“

Trhl sebou. Zaplavil ho adrenalin. Zaklel, prudce vstal a začal sbírat novinové výstřižky, fotografie z místa činu, poznámky.

„Tori, kručínál. Máš klepat. Kolikrát ti to mám říkat?“

Pohled jeho dcery vystřelil k papírům, které mačkal v rukou, pak k počítači a nakonec se zastavil na jeho tváři. „Co děláš?“

„Co chceš, Tori?“

Chvilku se na něj mlčky mračila.

„Chce tě teta Louise,“ odsekla. „Je na telefonu. Copak tys ho vůbec neslyšel?“

Obvinění. Zlost. Tolik negativity, co Melody umřela. Od chvíle, kdy Tori ztratila mámu a on ženu, nejlepšího přítele, oporu. Důvod, proč žít.

„Děkuju,“ řekl, neuhýbal pohledem a čekal, až odejde. Vyšla ven a praskla dveřmi. Chodbou se ozývaly nasupené kroky.

Pane bože, ani neslyšel telefon... *Dej se dohromady. Soustřed' se.* Zvedl sluchátko, odkašlal si.

„Ahoj, Lou. Jak se máš?“

„Spíš mi řekni, jak se daří *tobě*?“ Hlas jeho starší sestry zněl věcně jako obvykle. „Myslela jsem, že se mi tenhle týden ozveš, Gagi, po tý poslední kontrole. Jak to šlo? Dá se to operovat?“

Nedá. Ale to s Melody věděli už před tím, než měla tu nehodu.

Podíval se z okna. Už byla úplná tma. V tuto roční dobu přichází tak brzy. Po tmavých odrazech v oknech klouzaly žížalky deště.

„Na tu kontrolu jsem se vykašlal,“ řekl.

Pár okamžiků mezi nimi viselo ticho.

„Měl jsem toho moc, Lou.“

„Sakra,“ řekla tiše. Pak se ozval zastřený zvuk, jako by rukou zakryla sluchátko, aby se mohla neslyšně vysmrkat. „Máš přece povinnost vůči Tori tohle nezanedbat.“

„Mám spoustu času –“

„Kolik přesně? Každým dnem se může něco podělat. Nevíš, jak se to bude projevovat. Už takhle jsi musel dřív do důchodu kvůli...“ Odmlčela se, právě včas, aby se vyhnula tomu, jak ztrácel vědomí v práci.

Těch pár chyb, které udělal během klíčového vyšetřování vraždy, upoutalo pozornost vysokých šarží. Někdy o sobě nevěděl, ocital se na různých místech, aniž by měl tušení, jak se tam dostal. Minulý týden se ve výslechové místnosti fyzicky opřel do jednoho špinavého dealera, vůbec nevěděl, co v něm takovou reakci vyvolalo ani co dělal. V jednu chvíli byl normální a rázem ho od toho parchanta museli odtáhnout silou. Vedení formálně vyjádřilo pochybnosti o jeho zdraví. Pak přišel návrh předčasného odchodu do důchodu nebo dlouhodobé pracovní neschopnosti. Ta zatracená nemoc mu ukrajovala život s každým krokem.

„Koukni, já jen říkám, že to musíš zvládnout, už kvůli Tori –“

„Zvládnu to. Jen si potřebuju nejdřív něco vyřešit.“

„Co jako?“

„Nějaký rozdělaný věci.“

Jeho sestra zhluboka vzdychla. „A jak se vůbec daří Tori? Řekls jí to, že jo?“

„Ještě ne.“

„Gagi –“

„Nech toho. Jsem její táta a vím, že na to není připravená. Zvlášť teď po tom incidentu ve škole –“

„Jakým incidentu?“

„Trochu se chytila se spolužačkou a v jídelně jí podpálila učebnice.“

„Balím si tašku. Jedu na letiště a počkám na volný let. Ben a děti to tady beze mě chvíli vydrží. Aspoň budu moct Tori podpořit, až jí to řekneš.“

„Ne.“

„Taky bude potřebovat čas, aby se smířila s tím, že bude bydlet u nás. Myslím, že ne...“

„Louise, nech toho. Víím, že to myslíš dobře. Víím, že Tori pomůžeš, až bude potřeba. Ale já mám teď síly na rozdávání. Myslí mi to. Je mi *dobře*. Pozítří mám tu velkou oslavu na rozloučenou a ona teď nechodí do školy. Budeme...“

„Cože?“

Na chvílku zavřel oči a prsty si sevřel kořen nosu. „Muselo to být buď takhle, nebo hrozila nějaká další vyhrocená situace a vyloučení. Navíc s ní chci strávit trochu času. Na víkend před Dnem díkůvzdání si někam vyrazíme, chci si s ní vytvořit nějaký hezký vzpomínky, poslední vzpomínky,“ řekl tiše. „Sama se cítí provinile kvůli tomu, co se stalo Melody. Potřebujeme to překonat, než jí řeknu, co se mnou je. Jen nám dej trochu času, jo?“

Tentokrát zřetelně slyšel, jak jeho sestra potahuje a smrká. Rozhodilo ho to. Lou, jeho schopná, praktická starší sestra, a pláče.

„Já taky život nechápu, Lou,“ řekl tiše. „Nevím, proč dostaneme takový karty, jaký dostaneme. Tori měla smůlu. Dostala černého

Petra. Ale prostě to tak je a já pro ni potřebuju něco zařídit a dodělat, než odejdu.“

Ticho – dlouhý tichý okamžik.

Gage se díval na svůj směšný odraz v černém okně s čůrky deště. Navenek pořád ještě vypadal silný, svaly vypracované hodinami trávenými v posilovně, tělo mrštné díky běhání na dlouhé vzdálenosti. Nádherný dům v Kits, výhled na oceán, mysleli si, že mají všechno. Skvělou dceru. Slušnou kariéru. Lásku. Respekt. Byla to dokonalá a křehká skleněná koule.

A pak se roztříštila na kusy.

Dozvěděl se diagnózu. Díky Melody mu připadalo, že se to dá zvládnout. Bude s ním celou dobu. A pak, až to skončí, Tori bude pořád mít mámu. Jejich dcera nebude muset být sama.

A potom Melody spadla na lyžích do stromové studny na Cypress Mountain po poslední velké jarní sněhové bouři. Udušila se, uvězněná hlavou dolů pod hromadami čerstvého bílého prašanu, zatímco Tori se neúspěšně pokoušela svou matku vytáhnout ven za lyže a boty. Když Melody zemřela, odešlo s ní všechno světlo, všechna láska a energie, kterou v životě měli. Bez Melody... jako by někdo vyndal baterii z přístroje. Nic nefungovalo. On i Tori se pod tíhou toho zmatku začali hroutit. Cítili vztek. Nespravedlnost. Dívali se přímo do chřtánu ztráty.

„Dej nám čas ještě přes Děkuvzdání,“ řekl tiše.

Jeho sestra se roztřeseně nadechla. „Kam pojedete?“

„Moc daleko ne. Je to pár hodin cesty do vnitrozemí.“

„Zavolej mi, až se vrátíte, jo?“

„To víš, že jo.“ Rozloučil se. Ale než zavěsil, uslyšel tiché cvaknutí. Jako by někdo opatrně položil sluchátko jiného telefonu v domě.

Gage rozrazil dveře své pracovny a pochodoval chodbou. „Tori!“ otevřel dveře do jejího pokoje. Nebyla tam. „Tori? Kde jsi?“

Uslyšel vodu ve sprše. Sluchátko telefonu bylo na svém místě. Tělo mu zaplavila úleva. Na hrozivý okamžik si pomyslel, že jejich telefonát slyšela.

Eugene nasedl do svého pick-upu. Na podlaze pod sedadlem spolujezdce ležela sada washingtonských poznávacích značek. Bylo bezpečnější si je nechat než vyhodit někam, kde by je někdo mohl najít.

Nastartoval a zapnul stěrače. Zařadil se do proudu aut a za klapání stěračů se spolu s ostatními sunul přes ucpaný most Lions Gate Bridge, nárazník na nárazníku. Za mostem odbočil k nájezdu na rychlostní silnici, po které dojede až na sever do hor.

Z obytné nástavby na autě se ozvalo bouchání. Hrklo v něm. Kůži mu projela vlna podrážděnosti. Účinek léků, které jí dával, se postupně zkracoval, jak si na ně zvykala.

Podíval se do zpětného zrcátka, kterým přes zadní okno auta běžně dokázal nahlédnout i do nástavby. Jenže teď byla tma a po skle čmáral déšť, od kterého se odrážela světla aut. Byla pevně svázaná, ale zřejmě se jí nějak dařilo kopat podrážkami do stěny.

Buch, buch... buch, buch, ozvalo se znovu. Byl to po čertech odhodlaný kus zavazadla, celou tu dobu, co se s ní vláčí.

Vždycky nakonec přišla chvíle, kdy čerstvé maso přestalo být čerstvým. I když tato nebyla dvakrát čerstvá ani na začátku. Nesmí se jí ale zbavit moc rychle. Musí postupovat správně. Potřebuje vyslat speciální vzkaz.

Hra začíná až v okamžiku, kdy obě strany vědí, že se hraje...

Koutky se mu zvedly do úsměvu, protože ho najednou napadlo, co přesně udělá. Jak dá Sarah Bakerové postupně vědět, že už je z ní zase oběť, na kterou má políčeno. Navlhčil si rty a vybavil si tu hořkosladkou a zároveň slanou chuť syrového strachu na kůži Sarah Bakerové.

2. KAPITOLA

Čtvrtek. Čtyři dny do Dne díkůvzdání.

Olivie pobídla koně k trysku směrem na hřeben, vlasy za ní vlály a vítr jí vyháněl z očí slzy. Měla si vzít rukavice – mrzly jí prsty. Ale zbožňovala dotek chladného podzimu na holé kůži. Ace, její německý ovčák, zůstal daleko vzadu a nechával se vést zvukem Spiritčiniých dunících kopyt. Zdolala hřeben a právě včas přitáhla klisně uzdu.

Západní nebe bylo postříkané výraznými odstíny fuchsiové a šafránové a armádu černých smrků pochodujících po páteři úzkého zvlněného hřbetu zezadu nasvěcovalo zapadající slunce. Vypadalo to, jako by stromy byly v plamenech. Sledovala, jak se mihotající žhavá koule pomalu noří za horizont, vítr se zničehonic obrátil a ochladilo se. Ozvali se kojoti, jejich sborové vytí se v ozvěně odráželo od vzdálených Mramorových hor. Slunce zmizelo a svět se oděl do tónů perleťově šedé. Najednou kojoti ztichli. Přes kůži jí přešel chlad, až jí vstaly chloupky na pažích.

Tato večerní představení ji nikdy nepřestávala udivovat, pravidelný rituál světla proměňujícího se ve tmou a odpověď divočiny. Veliké, otevřené nebe. Kilometry nekonečných lesů a hladkých ledovcových kopců vnitrozemské náhorní plošiny. Na tomto místě, na tomto ranči konečně našla klid. Domov.

Podle ní nabízel tento hřeben nejlepší výhled na západ slunce v širém okolí ranče Broken Bar. Odtud se rozbalovala zlatavá pole

až dolů k tyrkysovému jezeru. Na loukách se dříve pásal dobytek, ale poslední kusy se nedávno prodaly, stejně jako většina koní – neúprosná připomínka nadcházejících změn.

Na vodě napočítala tři malé rybářské lodě. Pomalu se vracely do kempu na západním břehu jezera, jehož hladina hrála cínovou barvou. Pásmo Mramorových hor na jihu poprášily první hrstky sněhu a listy osik se zbarvily do zlatova. Čekal je víkend a Den díkůvzdání. Bude to poslední víkend, kdy si muškaři – otrlí rybáři, kterým nevadí noční mrazy – budou ještě chtít urvat pár posledních hodin s udicí v tomto roce. Zima sem z hor přichází rychle, tiše zavře přírodu do ledové pěstí. Během pár týdnů, možná dní, budou lesy bílé a zmrzlé a Broken Bar bude pro hosty zavřený, odstřižený od světa.

Kdyby byl ranč její, otevřela by ho i pro zimní pobyty, nabízela by vyjížďky na saních i běžkách, procházky se sněžnicemi a jízdy na sněžných skútrech po přírodních stezkách táhnoucích se kilometry daleko. Na jezeře by se bruslilo a hrál by se hokej. Večer by hořely ohně. Hosté by si mohli vychutnat kovbojskou štedrovecerní večeři ve venkovském stylu, krocana z ranče, zeleninu posbíranou v místní zahradě a hučící oheň v obřím krbu. Velký stříbrný smrk stojící na stráží před starým domem by ozdobila bílými světýlky. Na to byl Broken Bar ideální. Olivie pocítila krátké píchnutí v hrudi, bolestnou touhu po minulých Vánocích a Díkůvzdáních, po vřelosti velkých rodinných setkání. Po životě, který kdysi měla. Jenže teď už tím člověkem nebyla a nikdy jím být nemohla. A v žádném případě se kvůli tomu nebude cítit jako oběť. Už ne.

Role oběti ji málem zabila. Teď už byla někdo jiný.

A přesto bylo toto období roku, ta rozechvělá pomlka mezi podzimem a zimou, vždycky poměrně náročné. Vůně podzimu, křik odlétajících hus, první výstřely podzimních lovů rozeznávající se mezi kopci, to vše na ni pořád doléhalo, naplňovalo ji nejasnou hrůzou, šeptalo o nezapomenutém strachu. V této době si také vždycky uvědomovala strmou a hlubokou propast ztráty. Jako matka, která přišla o své dítě. A do mysli se vkrádaly otázky.

Kde jsi, holčičko moje? Jsi šťastná? Jsi v bezpečí?

Zahnala myšlenku a obrátila pozornost ke kouři, který se klikal vzhůru od kamenného komína velkého domu v dálce. Před ním pořád stálo zaparkované SUV doktora Hallidaye.

Ranč patřil starému Myronu McDonoughovi. Měli ho v rodině už od poloviny devatenáctého století, kdy se jeho předci usadili na těchto pozemcích v Cariboo. Jak vzpomínala Adele Carricková, která tu už spoustu let pracuje jako hospodyně, Broken Bar byl vzkvétajícím hospodářským a pohostinským rančem až do té nehody před třídvaceti lety, při které přišla o život Myronova žena Grace a jejich nejmladší syn Jimmie. Od té doby se Myron začal stahovat do sebe, byl čím dál zatvrzelejší, nevrlejší, hrubší a odtažitější. Podnikání na ranči se vydalo na dlouhou cestu k neodvratnému úpadku. Jeho dvě starší děti odešly a na návštěvy už nejezdily.

A teď, když Myron onemocněl, se zbytkový provoz ranče i rybaření dál omezoval. Od loňské zimy, kdy se dozvěděl diagnózu, prodal poslední dobytek a téměř všechny koně. Hosté už se v domě neubytovávali. Pronajímaly se jen chaty a kempy, od jara do podzimu. Jízdy na koních skončily minulou sezónou, kovbojové a podkoní dostali výpověď až na jednoho, který se staral o hrstku zbylých koní. Z ostatních zaměstnanců zůstala jen hospodyně, kuchař a jeho pomocná síla, sezónní obsluha a barman, uklízečky na částečný úvazek, dělník na výpomoc při sezóně a ona. Vedoucí kanceláře a rybářského obchodu skončila minulý týden a dostala slib, že práce na ni bude čekat zase v létě. Otázka ovšem byla, jestli tady Myron příští léto ještě vůbec bude.

Poryv větru foukl Olivii vlasy do obličeje. Ve vzduchu skoro cítila chuť sněhu, jeho jemný kovový nádech, a připadalo jí, že je všechno tak nějak blíž.

Chtěla zastihnout doktora, než odjede. Chystala se zapískat na Ace, který odběhl a vyčmouchával nějaké zvíře, když se nad jezerem ozvalo dunění velkého vozidla sunoucího se po příjezdové cestě. Zamžourala do dálky. Za vodou se nad stromy zvedala čára jemného prachu, jako když prudký vítr sbírá kapky z mořských vln. Zvuk ukazoval na diesellový motor táhnoucí přívěs. Nejspíš jel do kempu.

Nechá novému hostu čas, aby se zabydlel, a jestli za ní nepřijde večer do kanceláře, zastaví se u něho sama hned ráno. Nechtěla zmeškat Hallidaye, jehož SUV právě vyjíždělo z parkoviště před domem.

Olivie ostře hvízdla na Ace a pobídla Spiritku ke klusu směrem z hřebenu. Když dojela k polní cestě, Hallidayovo auto se už blížilo k přejezdovému roštu a za ním vířil mrak prachu. Popohnala Spiritku, aby mu nadběhla ke klenutému vjezdu, kopyta na vyschlé zemi hlasitě dusala. Halliday ji uviděl a zpomalil. Zastavil pod obloukem vjezdu s velkými vybělenými losími parohy. Olivie přitáhla klisně uzdu. Spiritka udělala pár kroků stranou a odfrkla si do chladného večerního vzduchu.

Doktor otevřel dveře a vystoupil.

„Dobrý den, Liv.“

Seskočila ze sedla a vedla Spiritku k němu.

„To jsem ráda, že jsem vás stihla,“ řekla trochu udýchaně. „Jak je na tom?“

Doktor natáhl ruku a chytl Spiritku za uzdu. Poškrábal klisnu na čele, vzdychl a odvrátil pohled. Zafoukal vítr. Chvilku sledoval, jak mu Ace očmuchává pneumatiky, a pak k ní zase zvedl oči. Olivii rozesmutnělo, co v nich viděla.

„Dneska ráno jsem mluvil s onkologem – přišly výsledky cétěčka. Rakovina se hodně rozšířila. Má toho spoustu na plicích, podél páteře, v játrech. Trpí velkými bolestmi, Liv. Bude potřebovat nepřetržitou paliativní péči. A bude třeba udělat některá důležitá rozhodnutí.“

Stáhl se jí hrudník. „Kdy?“

„Co nejdřív.“ Zaváhal. „Myron se může zásadně zhoršit každým okamžikem. Nebo to může trvat déle. Záleží hlavně na tom, jak moc tady ten starý jezevec bude chtít zůstat a bojovat s bolestí. Někdo by měl dát vědět jeho synovi a dceři a všichni víme, že Myron to sám neudělá.“

„Myslím, že Colea nikdy nepřestal vinit ze smrti Grace a Jimmieho,“ řekla tiše.

Doktor přikývl. „Znám tuhle rodinu už léta a ta nehoda tenkrát změnila všechno. Myron je vůči klukovi zahořklý, to už je teď součástí jeho osobnosti. A bůh ví, že Cole ho taky nemá zrovna v lásce. Ale stejně, kdyby to byl můj táta, chtěl bych to vědět. Chtěl bych mít možnost se rozloučit nebo možná i usmířit, jak nejlíp bych uměl.“ Zarazil se. „Myron by to možná vzal líp od vás – kdybyste jim zavolala vy.“

„Já?“

„Jste přítel.“

„Ale vy jste přítel děle, doktore.“

„Udělal bych to, ale myslím, že by bylo lepší, kdybych ho zrovna teď nedráždil. Budu potřebovat, aby mi věřil, až se pustíme do další fáze péče o jeho zdraví. Však víte, jaký je.“

Olivie vydechla, hrudník jí drtil tlak při představě, že ztratí Myrona a své místo na tomto ranči. Svůj domov. V poryvu studeného větru znovu ucítila, jako by ji obestupovala tmavá zima. Jako by se kruh uzavíral.

Vybavila si zarámované fotografie visící v Myronově knihovně. Už to, že tam vůbec visely, znamenalo, že ke svým zbylým dětem něco cítí.

„Já jeho děti neznám,“ řekla. „Nikdy jsem s nimi nemluvila.“

„Liv, někdo to udělat musí.“

Olivie, ponořená v myšlenkách, vyčesala a napojila Spiritku ve světle petrolejky visící na krokvích stodoly a odvedla ji na noc do stáje. Potom se vrátila do své chaty a nakrmila Ace. V páře sprchy si uspořádala myšlenky, teple se oblékla a vyrazila směrem k domu, aby si promluvila s Myronem. Ace šel za ní, pod nohama jim křupalolistí celou cestu po úzké pěšině, která vedla od její chaty přes hustý hájek třesoucích se osik a pak přes louku k třípodlažnímu roubenému domu.

Světla na verandě a uvnitř rozlévala do tmy přívětivou žluť. Vystoupala po dřevěných schodech, kovbojské boty si očistila o rohožku a zatlačila do velikých dřevěných dveří.

Když vstoupila do haly obložené kamenem, Adele zrovna někam pospíchala s naloženým podnosem. Když Olivii uviděla, lekla se a prudce se zastavila pod širokým dřevěným schodištěm.

„Jé, to jsi ty,“ řekla a vypadala zvláště vyplašeně. „Já... jen nesu panu McDonoughovi nahoru jídlo. Dneska bude večeřet v knihovně.“

„Na večeri nikdo nepříjde?“ Olivie si pověsila bundu na háček z paroží vedle dveří. Lustr z tepaného železa zavěšený z klenutého stropu nad nimi vrhal do haly fasetové světlo. Vpravo byl otevřený obývací pokoj, kde si hosté mohli posedět u krbu, dívat se na televizi, používat počítač nebo si zahrát kulečnick. V době jídla tu byl otevřený malý bar. Za ním pak byla jídelna a kuchyně.

„Dneska ne,“ řekla hospodyně. „Ale máme rezervace na pátek i zbytek víkendu.“

I když v pokojích nahoře už hosty neubytovávali, v domě se pořád podávalo jídlo, když si hosté z chat nebo kempu udělali rezervaci. Ale podle toho, co říkal doktor Halliday, se kuchyň příští léto nejspíš už neotevře. Toto je pro hosty na ranči pravděpodobně poslední víkend. Nebyla to příjemná představa.

„Ukaž,“ řekla Olivie a natáhla ruce. „Já to vezmu. Stejně s ním potřebuju mluvit.“

Hospodyně jí podala podnos.

„Jak se má?“

„Je kyselej jak šťovík, jestli se ptáš na tohle.“

To přimělo Olivii k úsměvu. „No, tak to je dobrý znamení. Klidně běž domů. Já s ním posedím, než se nají, a pak uklidím v kuchyni.“

Adele si ji chvilku prohlížela s nečitelným výrazem v očích. Za zády si rozvázala zástěru. „Tak jak chceš. Jen něco dodělám a půjdu.“

Adele sice uměla být pěkně vznětlivá, ale byla nepostradatelná jak pro ranč, tak pro starého McDonougha. Olivie uvažovala, co bude tato žena dělat, až Myron umře.

Dveře do knihovny našla pootevřené, tak do nich strčila podnosem, aby mohla projít dovnitř.

V krbu praskal oheň. Myron seděl zády ke dveřím v kolečkovém křesle a díval se z okna. Ace se hned rozběhl ke krbu.

„Ahoj, staříku.“

Otočil se a jeho drsná tvář se zmačkala do úsměvu pod křtící ocelově šedých vlasů. „Liv!“ Otočil se k ní i s křeslem.

Než ho nemoc skolila, byl to drsník a chlap jak hora. Olivii pořád připadal jako Sean Connery a Harrison Ford v jednom. S hustými pirátskými vousy.

„Máš hlad?“ Zvedla podnos.

Popojel ke krbu. „Dej to na stůl k ohni. A nalej prosím pití. Dáš si se mnou?“

„Možná jo.“

Postavila podnos na stůl vedle krbu, šla do kredence a oběma nalila whisky. Lahev postavila na stůl vedle Myrona, aby na ni dosáhl, a posadila se do velkého koženého křesla z druhé strany krbu. Ustrkávala skotskou a sledovala, jak si zvedá lžičku k puse. Třes se zhoršil. Polévku rozbryndával. Pleť mu pobledla a tváře pod vousy vypadaly propadlé. Slzely mu oči, bělma měl zažloutlá. Ucítla velkou prázdnotu v břiše.

„Copak ti je, Olivie?“

Její pohled se zvedl k fotografii Myronova syna visící na čestném místě nad krbem obloženým kameny. Cole McDonough jako by na ni shlížel stejně hlubokýma, náladovýma a zkoumavýma očima jako jeho otec. Zatímco Myronovy vlasy zešedly, Coleovy byly pořád nepoddajné a tmavé, kůži měl snědě opálenou. Byla to slavná fotografie ze základního tábora Nanga Parbat. Vyzařovala z ní jeho mužná síla, bezstarostnost. Před několika lety se objevila na obálce časopisu *Outside*, pro který Cole popsal osobní zkušenost s tragickým útokem Tálibánu na horolezce. Na základě příběhu následně napsal knihu. A z knihy vznikl film. Jeden ze dvou, na kterých se podílel.

Cole byl odborník na psychologii a filozofii, který původně působil v armádě, pak se z něj stal válečný korespondent a spisovatel, jeho specializací byla dobrodružná literatura faktu. Byl to sečtělý závislák na adrenalinu, balancující na hraně smrti, který rád psychologicky rozebíral sobě podobné osobnosti. To bylo hlavní téma všech jeho děl – proč muži a ženy dělají extrémní věci, proč někdo

navzdory všem očekáváním přežije, kdežto jiní zemřou. Obálky jeho knih v Myronových policích měla přečtené.

Jeho motivace byla čistě narcistická. K tomuto závěru došla Olivie už před nějakou dobou. Nesnášela jen samotnou představu toho člověka – možná proto, že mu záviděla svobodu, schopnost žít tak naplno a nevázaně.

Myron si všiml, že se dívá vzhůru k portrétu. Ruka držící lžici znehybněla.

„Co je?“ zeptal se.

Olivie si odkašlala. „Kde teď je?“

„Cole?“

„Jo. A Jane. Pořád Jane žije s rodinou v Londýně?“

Myron pomalu odložil lžici a natáhl se pro sklenici s whisky. Řádně, dlouze si lokl a zavřel oči. „Tys mluvila s Hallidayem?“

„Jo.“

Neřekl nic. Oheň zapraskal. Ace se převalil na záda, vyplazený jazyk mu visel stranou z tlamy, vypadal bezstarostně jako štěně, kterým kdysi byl.

„Řekl mi to,“ dodala.

Myron otevřel oči. „Co přesně?“

„Že se budeš muset rozhodnout ohledně paliativní péče. Říkal, že by někdo měl zavolat Coleovi a Jane a říct jim, co se děje.“

Jeho husté šedé obočí kleslo, v přimhouřených očích měl kamenný výraz.

„Jen přes mou mrtvolu,“ vyslovil úplně tiše.

„Co přes tvoji mrtvolu, Myrone?“ řekla stejně tiše. „Péče? Převoz do hospice, nebo to, že někdo zavolá tvým dětem?“

„Všechno.“ Dopil zbytek whisky, natáhl se pro lahev a do sklenice si nalil na tři prsty. Věděla, že bere hodně léků. Nejspíš by neměl tak pít. Jenže není to jedno, když má člověk stejně umřít?

„Je mi úplně šumák, co říká doktor. Jestli mám umřít, tak umřu tady. Jak budu chtít *já*. Na svém ranči, u sebe doma. Kde jsem prožil celej svůj zatracenej život. Kam jsem si přivedl ženu. Kde jsme měli děti...“ Odmlčel se a v tom tichu zůstalo viset nevyřčené.

Kde umřela moje žena. Kde umřel můj nejmladší syn... Kde se mi rozpadla rodina...

Ve světle ohně se mu zaleskly oči.

Olivie odložila sklenici a předklonila se, lokty na kolenou.

„Myrone, jestli se nechceš přestěhovat někam, kde by se o tebe mohl někdo starat, budeš potřebovat domácí...”

Jeho dlaň vystřelila vzhůru. „Dost. Ani na to nemysli. Až přijde den, kdy budu potřebovat, aby mi nějaká ošetřovatelka utírala prdel, čistila zuby a vynášela kýbl, bude to taky den, kdy umřu. Důstojně. Důstojně, krucinál. Copak toho chci tolik?”

„Tvoje děti by to měly vědět. Mají právo...”

„A dost!“ Bouchnul sklenicí, tváře měl rudé. „Ani náhodou. Nejsm zvědavěj na to, aby se tady ti dva handrkovali o dědictví a zkoušeli mi prodat ranč pod zadkem. Jakože to zkusí, to mi věř.“

„Přece si nemůžeš být tak jistý, že...”

„Jasně, že můžu. Coleovi je úplně u prdele, co se stane s rančem nebo s jeho starým tátou. A já nepotřebuju, aby mi to tady dával sežrat. Ranč si můžou vzít, až umřu, až se rozpráší můj popel a budu mít pomníček na tom studeným hřbetu vedle Grace a Jimmieho. Pak je může strašit můj duch.“ Odmlčel se a najednou vypadal k smrti unavený, ale o nic méně odhodlaný. „Udělej to pro mě. Rozpraš můj popel a zaříd' mi ten pomníček z kamene.“

Přešla si prsty přes čelo a znovu se podívala na fotografii nad krbem. „Kde teď je?”

Ticho.

Otočila se k Myronovi. Po tváři se mu rozlil zvláštní výraz. Svěsil ramena a zanořil se hlouběji do křesla. V jeho očích viděla smutek.

Píchlo ji u srdce.

Kdyby to byl můj táta, chtěl bych to vědět. Chtěl bych mít možnost se rozloučit...

Je možné některé chyby napravit? Je šílené se o to vůbec pokoušet, když jsou zloba, hořkost, lítost a vina zakořeněné hluboko v duši člověka a navzájem tak pevně srostlé, že kdyby někdo chtěl vytrhnout jeden kořen, umřel by celý strom?

„Je v Havaně,“ řekl nakonec. „Utápí smutek.“

Převalila se přes ni nenadálá vlna překvapení. „V Havaně na Kubě? Jak to víš?“

Sotva znatelně pokrčil rameny a odvrátil pohled, díval se do plamenů, žilnaté ruce nehybně položené na opěrkách křesla. Už to, že vůbec věděl, kde Cole je, Olivii napovědělo, že ho má stále rád. Aspoň trochu. A nemohla se zbavit pocitu, že Myron to musí udělat – musí se usmířit se synem. I s dcerou.

Anebo to byl Oliviiin pocit viny kvůli vlastní odcizené rodině, který v ní tento dojem vyvolával? Polkla a přinutila se zůstat v přítomném okamžiku. Když dovolila myšlenkám bloumat minulostí, děly se strašné věci.

„Jaký smutek?“ zeptala se tiše.

Pořád se odmítal podívat Olivii do očí. Nakonec řekl: „Vypadá to, že se Cole nemůže hnout z místa od chvíle, co ho opustila žena s dítětem.“

„Já... nevěděla jsem, že má rodinu. Byl ženatý?“

„Nebyl, ale žili spolu. S Holly. Měla syna Tye, z předchozího manželství. Vrátila se k bývalému po nějakým příšerným incidentu s Colem v Súdánu, při kterém šlo jejímu synovi o život. Kluka vzala s sebou, zpátky k jeho tátovi. Teď by mu bylo osm.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Čtu si v tom časopise, do kterého píše. Takhle on to dělá, víš – žije si svůj život do extrému, honí se za bouřkou na účet těch okolo. Nikdy ani nepřivedl Holly nebo Tye ukázat domů – nikdy jsem je neviděl.“ Myron si hrubě odfrkl. „I když pro Colea Broken Bar už dávno domovem není.“

„Co se stalo v Súdánu?“

Myron mávl rukou, jako by se chtěl zbavit nepříjemného zápachu. „Nechci o tom mluvit.“ Odkášlal si a potom řekl: „Jimmiemu taky bylo osm, když s ním Cole vjel do řeky.“

Olivii obestoupil chlad.

Přepadl ji tísnivý pocit, že se čas ohýbá, proplétá a opakuje jako vlákna dvoušroubovice DNA.

Myron ztichl a vypadalo to, že jeho mysl unáší moře skrytého trápení, rozvlněné alkoholem a prášky proti bolesti.

Ještě jednou se pokradmu podívala na Coleův obrázek nad krbem.

„Všechno má svůj čas, Liv,“ řekl Myron. Ta slova mu těžkla na jazyku a byla hůř srozumitelná. „Každý život má cyklus. Člověk dělá rozhodnutí a pak snáší svůj trest. I tehle ranč... Možná už je čas. Konec jedné éry. Konec McDonoughova dědictví.“ Sáhl po sklenici, rozřesenou rukou zakroužil posledními doušky a sledoval, jak se přes tekutinu láme světlo ohně. „Je nerealistický očekávat, že by na něj mí potomci navázali.“ Odkášlal si a pokračoval.

„I kdyby tu někdo chtěl zase chovat krávy, výdaje by byly obrovský. Ale hosti a turisté – ti by tady mohli být celý rok. Penzion by zase mohl být na prasknutí. Chaty by se s trochou úsilí daly zrekonstruovat a vylepšit, vneslo by se do nich krapet luxusu, aby vydělávaly. Dnešní trh je na tohle připravený. Mohli by sem jezdit turisté z Německa. Asiati. Britové. V té divočině tady nacházejí něco, co doma prostě nemají.“

Zírala na toho starého muže. Mluvila z něj únava, whisky a prášky, ale i tak mohla pro jednou nahlédnout do jeho myšlenek, což nečekala.

„Netušila jsem, že o tom vůbec uvažuješ – o zimním provozu.“

„Nefungovalo by to.“

„Ale *mohlo by*. Kdyby se chtělo.“ Nemohla si pomoci, musela to říct. Snila o tom tak často, že si dokonce vytvořila tabulky, rozepsala potenciální náklady na zaměstnance, vytelefonovala si cenové nabídky a odhady, protože... no, zkrátka proto, že neměla žádný život. Jejím životem bylo toto místo. Měla pitomou představu, že možná jednoho dne Myronovi všechny ty papíry ukáže a něco oficiálně navrhne. Jenže pak onemocněl.

„Dokážu si představit luxusnější pobyt v penzionu,“ řekla. „Rozšíření aktivit s průvodcem – dokonce i jízdy na koních s chytáním pstruhů v Tahkena River, přílety na hydroplánech pro VIP hosty, vynikající organická zelenina a ovoce pěstované na ranči, skvělá kuchyně. Čerstvé ryby z jezera, zvěřina z lesů. K tomu si přidej

vánoční program. Jsem přesvědčená, že by to fungovalo. *Vím, že by to fungovalo.*

Dlouze si ji prohlížel, pohled v jeho očích byl nevyzpytatelný. Zavrtěl hlavou.

„Zapomeň na to.“ Odložil sklenici a přešel po koberci, ta fyzická námaha mu zkřivila rysy. „Dneska musím jít brzo spát. Zamkneš?“

Vyskočila na nohy a chytla křeslo za držadla.

„Ne. Zvládnou to sám.“

Ale tentokrát se nedala. „Na to zapomeň. Potřebuju, abys ještě pár dní zůstal naživu.“ Dotlačila ho ke dveřím knihovny.

„Jak to, že tě nechám, abys mi takhle rozkazovala?“

„Protože jsem hodná,“ řekla s úsměvem. „A moc tě nestojím.“ Vyvezla ho na chodbu k malému výtahu, který nechali nainstalovat na jaře. Natáhla se a stiskla tlačítko.

„Ty taky pocházíš z ranče, vid', Liv?“

Ztuhla. „Na minulost ses mě nikdy neptal.“

„Ale určitě – umíš lovit, rybařit, starat se o koně, to ses musela někde naučit. Kde je tvůj domov, Olivie? Vyrostlas v Britský Kolumbii? Nebo v jiný provincii?“

Dveře výtahu se otevřely.

Váhala. Byla v pasti. Dlužila mu aspoň kousek pravdy po tom všem, co pro ni udělal. Díky Myronovi byl pro ni pobyt na Broken Bar snadný, dokázala zapadnout, začaly se jí hojit rány, konečně našla trochu klidu. A snadné to bylo *právě proto*, že se vůbec neptal, odkud přišla. Řekl si jen o základní informace z životopisu, když ji přijímal. Viděl jizvy na jejích zápěstích. Ale ani jednou se o nich nezmínil. Tento muž věděl své o tajemstvích i důvodech, proč je mít.

„Ano.“ Najela s křeslem do výtahu a stiskla tlačítko do třetího patra. Dveře se zavřely a výtah se s vrněním sunul nahoru. „Jsem z ranče. Ze severu.“

Nic neříkal, našťěstí, když ho vyvezla z výtahu a zamířila chodbou k jeho rohovému pokoji s výhledem na jezero a hory na jižní straně a na vlnící se kopce poseté osikami na té západní.

„Díky,“ řekl, když dojeli ke dveřím. „Teď už to fakt zvládnou.“

„Určitě?“

„Však ještě žiju, krucinál. Říkal jsem ti. Až přijde den, kdy mi někdo bude muset čistit zuby, utírat prdel a ukládat mě do postele v plínách, pak už žít nebudu.“

Odfrkla si. Přesto se jí střeva zkroutila neklidem při pohledu na odhodlanou zuřivost toho starého muže – dostala strach, že by si mohl vzít život podle svých představ. Spolykat všechny ty prášky.

„Tak jo...“ Neměla se k odchodu, nechtělo se jí nechat ho samotného. „Dobrou noc.“ Odcházela chodbou.

Vylekalo ji, když na ni zavolal. „Proč tohle děláš, Olivie?“

Otočila se. „Co jako?“

„Voziš umírajícího starce na křesle. Rozveseluješ ho. Co ode mě chceš?“

Zasáhlo ji to bolestivě, jako blesk.

„Nech toho, Myrone,“ odvětila tiše. „Nemysli si, že mě od sebe taky odstrčíš. Tak snadný to se mnou není.“

Zamračil se na ni, ruce na opěrkách křesla sevřel do pěstí. „Myslíš si, že jsem odstrčil svoje děti? Že jsem odehnal vlastního syna – to si myslíš?“

„A ne?“

Obrátil křeslo a vjel do svého pokoje. „Jdi do háje, Liv.“ Práskl za sebou dveřmi.

„Tam už jsem byla,“ zakřičela za ním. „Tam už to znám!“ Ticho.

Ten starý mizera.

„Tuhle tvou hru moc dobře znám, Myrone!“ zavolala na něj přes zavřené dveře. „Nemáš sílu na vlastní city, tak to je! Kompromis stojí hrozný práce, tak radši všechny odřízneš!“

Žádná odpověď. Ozývalo se jen tikání velkých starých hodin uprostřed chodby.

Olivie polohlasně zaklela, pak se otočila na patě a s dupáním odešla. Její kroky klapaly po velikém třípodlažním schodišti a cestou dolů ji pronásledovaly vzpomínky. I ona odstříhla svou rodinu, bývalého manžela, svou komunitu. Zbýval jí jen umírající stařec, kterého měla ráda až moc, Ace a Spiritka. To teď byla její rodina. Domovem jí byla

malinká roubená chata mezi stromy u jezera bez elektřiny i počítače, jehož prostřednictvím by se mohla spojit s vnějším světem. Ani jí nepatřila. Dostane ji Cole a Jane, asi už docela brzo.

Ztrácela půdu pod nohama.

Vzchop se, holka, už jsi přežila horší věci. S tím, že umírá, nic ne-nadělaš...

Ale něco přece. Před knihovnou se zastavila. Jednu věc pořád ještě udělat může. Může zavolat jeho dětem. Dát jim na vybranou, jestli se chtějí vrátit domů. Rozloučit se. Překlenout propast ztracených let. Mohla by jim dát příležitost, jakou sama nikdy nedostala.

A Myronovi by mohla dát šanci říct, že je mu to líto.

Olivie prošla přes knihovnu do zadního přístavku, který sloužil jako Myronova pracovna. Z ohně teď zůstaly už jen řeřavé uhlíky. Před krbem ještě pořád ležel natažený Ace a spal jako zabitý. Stůl z tmavého dřeva v Myronově pracovně byl plný papírů. Na vrchu všeho toho nepořádku ležela žlutá obálka. Bylo na ní napsáno „Závěť“. Další ostrá připomínka, že se věci chýlí ke konci.

Otevřela horní zásuvku stolu, odkud jednou viděla Myrona vytahovat vizitkář. Vedle něj ležela kniha v pevné vazbě se záložkou mezi listy. Neubráníla se překvapení. Byla to nejnovější publikace Colea McDonougha – vyprávění skutečného příběhu nazvané jednoduše *Přeživší*.

Otevřela desky a přečetla si vnitřek obalu.

Proč jeden člověk jako zázrakem přežije navzdory všemu, zatímco jiní zemřou, přičemž jediné, co stačilo udělat, bylo počkat na záchranu? V tomto rozboru psychologie přežití Colea McDonough popisuje skutečná, mrazivá setkání se smrtí a odhaluje překvapivou sadu vlastností vysvětlujících, proč někteří lidé dokáží překonat smrtící paniku a z oběti se stanou přeživším...

Olivii sevřela hrudník síla složitých emocí. I ona sama se považovala za přeživší – protože přečkala a přelstila řezníka z Watt Lake. Ale bylo tomu opravdu tak? Jeho zlo pořád cítila hluboko uvnitř. Na určité úrovni vědomí věděla, že před ním bude utíkat věčně, stejně jako před vzpomínkami. Před tím, kým bývala kdysi. Olivie možná přežila, ale Sarah Bakerová ne. Protože Sarah zabil. A ona mu pomohla.

Olivie se rozhodla, že si knížku půjčí. Nepochybovala, že to Myronovi nebude vadit.

Prolistovala jeho vizitkář, našla kontakt na Jane a Colea a informace si zapsala na kousek papíru. Jestli jsou čísla na mobil aktuální, to brzy zjistí. Vrátila vizitkář na místo a zavřela zásuvku. Při tom ale shodila mosaznou sošku. Hlasitě cinkla o dřevěnou podlahu. Zaklela, zvedla ji a postavila na místo. A pak se zarazila, protože se z knihovny ozval nějaký zvuk. Zrychlil se jí tep.

„Haló?“ Opatrně vešla do knihovny. „Kdo je tam?“

V chodbě bylo slyšet šustění, jako by někdo pospíchal pryč. Ace nebyl na rohoži.

Olivii prostoupilo napětí. Pohybovala se rychle a tiše jako kočka, najednou si jasně uvědomovala, že v pouzdře na boku má lovecký nůž, který s sebou nosila všude.

Vešla na chodbu. Viděla postavu, jak zabočila za roh a pod schodiště. Zahlédla cíp světle modrých šatů.

„Adele? Jsi to ty?“

Hospodyně vyšla zpoza schodiště, Ace za ní. Zaskočeně si uhladila sukni.

Olivii projel vztek, rozpumpovaný adrenalinem. *Nesnášela*, když ji někdo takto lekal. Strach přinášel záblesky vzpomínek.

„Tos byla ty, v té knihovně?“ zeptala se příliš příkře, srdce jí bušilo.

„Ne... teda, jo,“ řekla Adele. „Viděla jsem podnos od večere pana McDonougha. Tak jsem ho vzala, že ho odnesu, a už jsem chtěla jít, ale zdálo se mi, jako bych někoho slyšela v jeho pracovně.“ Pohled jí sklouzl k papíru, který Olivie držela v ruce.

„To jsem byla já,“ řekla Olivie odměřeně a papír s telefonními čísly si zastrčila do zadní kapsy u džínů.

„Jo. No, tak jo. Já... myslela jsem, že tam někdo čmucha. Tak já už půjdu.“ Rychlými kroky došla ke vchodovým dveřím a z věšáku si vzala bundu. Prostrčila ruce rukávy a pak se zarazila.

„A našla jsi, cos potřebovala? V pracovně pana McDonougha?“

V Olivii se probudilo podezření. „Ano. Děkuju ti.“

Adele chvilku vyčkávala. Olivie neřekla nic.

„Tak dobrou noc.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Olivie, také si vzala bundu a k tomu baterku z police.

Zamkla za sebou vchodové dveře, zatímco Adele odcházela podél domu ke svému zaparkovanému subaru. Olivie slyšela, jak nastartovala motor. Z verandy se dívala za autem ujíždějícím po prašné příjezdové cestě, dvojice světel mizela v černé tmě. Nebe nad ní bylo jako tmavá klenba propíchaná hvězdami.

Když zvuk subaru pohltila prázdnota divočiny, rozhostilo se těžké, studené ticho a Olivie ucítila na ramenou zvláštní tíhu.

Rozsvítila baterku a přešla po louce s Acem u nohy. Když došli k neosvícenému osikovému hájku, kde ve večerním vánku šustilo a šeptalo spadané listí a suchá tráva, uslyšela pronikavé prasknutí větvičky.

Zůstala stát.

Další prasknutí.

Olivie si zastrčila knihu do bundy a sehnula se, aby mohla chytit Ace za obojek. Baterkou posvítila do stínů. Ace zavrčel. Tlukot srdce se jí zrychlil. Čekala, poslouchala.

Poté už se neozvalo nic. Jen pleskání, šeptání a šustění spadaného listí a suchých větví. Přesto měla neodbytný pocit, že se na ni tma dívá.

Pořád držela Ace a kuželem světla znovu přejela mezi stromy v očekávání zeleného odlesku očí. Nebo červeného. Podle toho, jestli je to zvíře s nočním viděním, nebo něco teplokrevného.

Ale ve stínu a tmě nic nerozeznala. Pevně držela Ace za obojek a došla rychle ke své chatě. Proti kojotům nebo medvědovi by Ace neměl šanci. Vlastně neměl šanci skoro proti ničemu, protože už mu moc nesloužil zrak a kulhal.

Jakmile byla uvnitř, rozsvítila petrolejky a svíčku. V malém obytném prostoru se roztetelilo hřejivé světlo. Hned se cítila lépe.

Olivie sáhla po západce na dveřích, zaváhala a pak nechala ruku klesnout. V uzavřených prostorech mívala záchvaty paniky. Navíc tady se bát *odmítala*. Sebastian George byl mrtvý a to, že si nezamýkala dveře chaty, byl její projev svobody, tlustá čára značící vítězství. Přesto stála na místě, dlaněmi si přejížděla po pažích a zvedal se jí žaludek. Proč se zrovna teď cítí, jako kdyby přicházelo něco temného? Možná proto, že uvažuje nad Myronovou smrtí – to bylo jediné rozumné vysvětlení.

Zatáhla závěsy, přiložila na žhavé uhlíky v kamnech a postavila na ně hrnec s polévkou. Ace se schoulil na svou rohož u ohně. Podívala se na hodinky a spočítala si, že na Kubě už bude skoro půlnoc a v Londýně kolem šesté ráno.

Na telefonát bylo pozdě a zároveň brzy.

Přecházela po pokoji a pořád si třela paže. Nervový tik.

Ale do háje. Myron by klidně mohl být zítra mrtvý. Z pouzdra na pásku vytáhla tlustý satelitní telefon – malý model Globalstar GSP-1700, jednu z mála svých slabostí. Za oblečení moc neutrácela, za make-up skoro nic. Do města téměř nejezdila, jen když bylo potřeba něco zařídit. Extravagantní nákupy v jejím případě představovaly drahé bambusové pruty, vázací vybavení, kvalitní udice a navijáky. Kromě toho vlastnila a vždycky u sebe nosila satelitní telefon, ne proto, že mobilní signál tady byl mizerný, ani proto, že by toužila po kontaktu s okolním světem. I když prohlašovala opak a odmítala být obětí nebo se bát, hluboko v duši se jí usadilo něco temného a trvalého – chtěla si být jistá, že dokáže zavolat o pomoc, ať už bude kdekoliv. Navzdory své předstírané odvaze se už nikdy neocitne v situaci, kdy by byla zcela odříznutá a sama.

Jako první vytočila londýnské číslo Jane. Hovor okamžitě spadl do hlasové schránky. Zavěsila a znehybněla, protože zvenku něco zaslechla. Pozorně poslouchala, ten pocit temnoty ji teď jímál ještě těsněji. Podívala se na Ace – na svůj radar. Pes ale tvrdě spal. Vytočila číslo Colea McDonougha. Po pátém zazvonění to zvedl.

3. KAPITOLA

*Florida Keys. Black's Marina Bar.
Čtvrtek, těsně před půlnocí.*

Noc byla parná, bar plný. Okna byla dokořán, slaný vzduch ale kouřovou atmosféru naplněnou jazzem zdaleka rozptýlit nedokázal. Na tmavé kůži přesídlených kubánských jazzových muzikantů namačkaných na malém pódiu se leskl pot, stejně jako na tvářích hostů, kteří se smáli, šeptali, pili a pohupovali se v podmanivém rytmu na miniaturním tanečním parketu v přístavu.

Zpěvačka vzala do ruky mikrofon. Láskyplně. A začala zpívat hlubokým hlasem plným tajemství a odvěkého žáru. Smyslnost postupovala vzduchem jako těžká vůně a páry na parketu se pohybovaly v rytmu jejího hlasu. Svíčky ve skleničkách se chvěly a podlaha jako by se pod Coleovou židlí lehce kolébala.

Nebo to možná bylo pitím. A tou trávou, co vykouřili na lodi. Zamrkal a pokusil se přimět své vědomí ke spolupráci. Víčka měl těžká. Seděl a upíjel pivo u kulatého stolku se svým starým známým z válečných zákopů Gavinem Blackem, agenturním fotografem, který to zabalil, aby si otevřel tento přístavní bar na Keys a pronajímal loď na rybaření. Vstali před svítáním a chytali až do tmy. Byli spálení od slunce a ošlehaní solí, svaly je příjemně bolely.

Gav přilákal Colea do Států před měsícem s tím, že potřebuje pomoc s rybářským programem. Což byla lež.

Ve skutečnosti chtěl Gav Black zachránit Colea před ním samým. Povídalo se, že se potuluje po havanských barech a postelích a snaží se psát nějakou blbost o Hemingwayově nutkání riskovat.

Skrz alkoholovou mlhu Cole postřehl, že zpěvačka zpívá o hříšníkovi, který se snaží utéct před ďáblem. Spíš než aby se soustředil na text, mžoural rozostřeným zrakem na její obličej. Měla ebenovou kůži, oči zavřené a smyslné rty jako by se s mikrofonem pomalu mилоvaly. Připomněla mu tvář, kterou viděl kdysi v Súdánu. A to mu připomnělo Holly a Tye. Na kůži pocítil horkost.

„Potřebuješ nový příběh, kámo,“ řekl Gavin, natáhl se pro pivo a pozorně si ho prohlížel.

Cole pohlédl na svého přítele. Gavův obličej měl rozmazané okraje. „Skončil jsem.“ Cole zvedl ruku a naznačil servírce, aby jim přinesla další rundu. „Měl bych si to přiznat – moje múza je pryč.“ Jeho hlas byl těžkopádný. Špatně artikuloval.

Gav se předklonil, silná opálená předloktí opíral o stolec, na tvrdém svalu se pnulo tetování – vzpomínka na Afghánistán. Cole se s Gavem Blackem seznámil v Hindúkuši. Jeho fotoreportáže šokovaly svět. Gav dosahoval snímky toho, o co se Cole marně pokoušel slovy.

„A co kdyby ses pustil do psaní o těch šamanech v Zambii a obchodování s orgány na černém trhu? To tě přece vždycky zajímalo. Aspoň bys nemusel na ty věci tolik myslet.“

Věci.

Opilostí nepozorovaně prostoupila zlost, jakási černá letargická jízlivost, vycházející teď hlavně ze sebenenávisti a sebeobviňování spíš než z čehokoliv jiného. Na určité úrovni si to uvědomoval. Věděl, že Gav má pravdu. Potřebuje najít něco, co v něm rozproudí starou šťávu. Jenže už v sobě nedokázal vzbudit dostatečný zájem o cokoliv. Sledování příběhu mu nepřipadalo nijak vznešené. Neviděl žádný smysl ve vyprávění svých pohádek světu. Ne od chvíle, kdy Súdán změnil paradigma jeho vnímání.

„Proč jsi vlastně odjel na Kubu? Kvůli nějaký pitomý poctě Hemingwayovi – to byl fakt tvůj nápad na další knihu? Protože to už tady bylo. Nejmíň tisíckrát. A ty máš na víc.“